

Vulturul și paingănul

Ivan Andreievici Krâlov

Zburând vulturul cu fală decât nourii mai sus,
În sfârșit, el se coboară spre a Caucazului munte,
Și acolo pe un cedru de-o sută de ani s-au pus,
De unde privea sub sine oblaste nemărginite;
Acolo pe șes pâraie curgând strălucea la soare,
Aici lunca înflorind,
Codrii pe munți înverzind;
Acolo zbuciumându-se a Caspiei Mare,
Ca a corbului aripă înnegrend până departe.
Sumețul vultur de-aceste atunci mirându-se foarte:
„O! Jupiter, au strigat, îți dau laudă, mărire!
Cu cale de ai găsit, mie debilă zidire,
Să-mi dai putere să zbor acolo unde gândesc
Și pe toți să covârșesc,
Și să mă învrednicesc,
Ca să pot privi sub mine frumusețea lumii toată...”
Și iată de pe o creangă un paingăn îi răspunde:
„Tu ești fălos peste samă, iubite, această dată,
Căci eu mai jos decât tine nu sunt nici de un grăunte.”
Vulturul ia sama bine și vede adevărat,
Deasupra sa un paingăn ce mreaja și-au rășchirat,
Ca când vrea perdea să țese între vultur și-ntre soare,
Deci vulturul îl întreabă: „Acolo cum te-ai suit,
Când nici o pasăre alta din câte sunt pe pământ,
Pretutindenea zburând,
Până aici să se suie nici una n-au îndrăznit?
Iar tu, un vierme urât,
Doar pe brânci de te-ai târât,
Măcar că în locul tău eu așa n-aș fi făcut,
Să mă înalț așa tare, de unde mai apoi vrând,
Să mă scobor iar la vale în alt fel n-aș fi putut
Decât cu grumazul frânt.”
„Este drept ceea ce-ai spus,
Paingănul i-au răspuns,
Însă eu de tine m-am aninat,
Și fiind ascuns sub coadă-ți însuți aici m-ai adus,
Unde acum fără de tine pot să trăiesc minunat,
Și-naintea mea de-acum nu te făli altădată...”
Atunci eu nu știu de unde se porni vifor deodată,
Care suflă pe paingăn cu a sa mreajă întinsă,
Prăvălindu-l jos de râpă, de unde el se suise.
Eu nu știu dumilorvoastre, însă mie mi se pare,
Că cu acest paingăn au asemănare

Toți acei ce nu au minte și nu vor a osteni,
Ce se țin fără' de rușine de cozile celor mari,
Și se-nalță fără' de veste, îndrăznind a socoti
Că cu a lor dignitate s-au făcut avuți și tari,
Uitând că un vifor numai poate să-i oboare jos,
Ca pe paingănul lăudos.